

Aistron

7,99 Lt

2007
rugsėjis
spalis

BARBARA MCCAULEY

BLEKHOKAI:
ELEINOS PAŽADAS

Svajonų
ROMANAI

Kaizėite

Barbara McCauley

**BLEKHOKAI:
ELEINOS PAŽADAS**

Romanas

© 2006, Barbara McCauley, Blackhawk's Bond

Šis leidinys publikuojamas pagal sutartį su
„Harlequin Enterprises II B.V. / s. à. r. l.“

Visos teisės į šį kūrinį saugomos, įskaitant teisę
atkurti visą arba iš dalies bet kokia forma.

Visi šios knygos personažai yra išgalvoti.

Bet koks panašumas į tikrus asmenis, gyvus ar
mirusius, yra visiškai atsitiktinis.

© Barbara McCauley, 2006

© Ieva Valskytė-Janušaitienė, vertimas iš anglų
kalbos, 2007

© Jurga Lipnickienė, dizainas, 2007

© 123RF.com, viršelio nuotrauka

ISBN 978-609-406-776-1

Elektroninę versiją parengė Knygute.lt, 2014

PIRMAS SKYRIUS

Vilkas risnojo pirmyn ir atgal.

Ji gulėjo ant nugaros, surištais ir tvirtai prie žemės pritvirtintais riešais, ir stebėjo gyvūną – jo didelės juodos letenos tyliai ir ritmingai judėjo per šiugždančius miško paklotės lapus. Ramus nakties oras buvo sklidinas aitraus drėgnos, derlingos žemės kvapo – jis sruvo per jos šnerves į plaučius. Baimė rangėsi aukštyn stuburu ir smelkėsi į kraują. Ji norėjo sušukti pagalbos, tačiau žodžiai įstrigo gerklėje.

Pabėgti! – šaukė jos protas ir ji stengėsi ištraukti iš storų virvių rankas, surištas virš galvos. Sunkios, lyg švininės galūnės nė nepajudėjo.

Jos pulsas padažnėjo ir ji vėl žvilgtelėjo į vilką. Gyvūnas geltonai švytinčiomis akimis stabtelėjo ir, pakėlęs didžiulę galvą, pauostė orą. Iš jo nasrų atsklido urzgimas.

Vyresnieji, apsirengę apeiginiais odiniais drabužiais, žengė pirmyn iš po medžių, kylančių į rašalo mėlynumo dangų. Jų raukšlėti išvargę veidai pasisuko į vilką, po to Vyresnieji rimtai linktelėjo pritardami. Dangun šovė ug-

nes ratas, apsupdamas ją, Vyresnieji išnyko skaisčiose raudonose ir auksinėse liepsnose. Ji šaukėsi jų, maldavo grįžti, išvaduoti ją.

Bet ataidėjo tik šiurpus kauksmas.

Ji stebėjo kaip vilkas – ne, kaip vyras – žengia per liepsnas. Jai užgniaužė kvapą, išvydus raumeningą kovotojo kūną. Vyras buvo nuogas, tik su strėnjuoste, parišta ant siaurų klubų. Jo ilgus juodus plaukus laižė liepsnos liežuviai, o saulės nurudinta oda švytėjo. Veidas buvo išdažytas grėsmingais raudonais ir juodais karo dažais. Jos akis temdė dūmai, galvoje aidėjo tik pačios pulsas ir tolimas būgnų dundesys.

Vyruui artinantis ją apėmė panika, ji dar kartą pamėgino išsilaisvinti iš virvių, bet šios nepasidavė. Jis stovėjo priešais ją ir žvelgė žydromis akimis.

– Atsiduok man, – įsakė jis.

Ji papurtė galvą.

Jis atsitūpė prie jos.

– Tu priklausai man.

– Aš nepriklausau jokiame vyrui.

Per dūmų miglą žybtelejo balta jo šypsena. Jo ranka nuslydo jos petimi. Ji pajuto, kaip prisiliečia jo šiurkštus delnas. Vieną akimirką ją

laikančios kietos virvės virto aksominėmis.

Ji suvirpėjo nuo jo prisilietimo.

- Atsiduok man, - pakartojo jis.

- Ne, - jai užgniaužė kvapą, kai jo pirštai atlaisvino jos baltos suknelės raištelius. Jis praskleidė audinį apnuogindamas krūtis. Jos kūną perskrodė karščio strėlė, ugnis pasruvo venomis. Jis švelniai pirštų galais paglostė jos kaklą.

Krūtinė tankiai kilnojosi, jai gaudant orą. Ją užvaldė baimė ir įtemptas laukimas. Jam sugniaužus ranką į kumštį ir krumpliais švelniai perbraukus per krūtį, liepsnos šovė į dangų, dar labiau kaitindamos. Jis palenkė galvą ir ji pajuto karštą jo alsavimą ant kaklo...

Virpėdama visu kūnu ir gaudydama orą Eleina Blekhok pašoko ir atsisėdo lovoje. Ji išplėstomis akimis nužvelgė tamsoje skendintį miegamąjį, po to palietė savo kaklą ir užčiuopė pulso dūžius.

Sapnas, - kartojo ji sau, - tik sapnas.

Tačiau jis atrodė toks tikras, toks neįtikėtinai tikras. Ji vis dar užuodė drėgną žemę ir dūmus. Vis dar juto virves ant savo riešų, šiurkščias sugrubusias rankas, slystančias jos oda.

Jos oda vis dar dilgčiojo, kūnas tvinkėjo ne-

pasotinta aistra.

Eleina įsisupo į antklodę ir palaukė, kol pulsas sulėtės ir kūnas nustos virpėti.

Blyškūs mėnesienos spinduliai krito ant sienų, nušviesdami tamsius kambario kampus. Ji giliai įkvėpė ir drebančiomis rankomis persibraukė plaukus.

Baugus jausmas kybojo virš jos lyg didžiulis plėšrus paukštis, išskėtęs ilgus nagus ir pasirengęs pulti. Ji jautė jo sparnų keliamą dvelksmą ant savo įkaitusios odos. Pažvelgė aukštyn ir suprato, kad tai tik ventiliatorius palubėje.

Šaižiai nusijuokusi Eleina atsigulė ir užsitraukė antklodę iki pat smakro. Kvaila bijoti sapno. Be to, turėjo tuo sapnu *mégautis*, netgi su visomis *atsiduok man* nesąmonėmis.

Vienintelis dalykas, kuriam ketinu atsiduoti, – ryžtingai tarė sau Eleina, – tai dar kelios valandos miego.

Tačiau, netgi užsimerkusi ir pagaliau grimzdama į miegą, Eleina girdėjo tolimą būgnų trėtėjimą ir vienišą vilko kauksmą...

Niekas nekreipė dėmesio į dulketą juodą pipaką, išsukusį iš 96-ojo greitkelio rytų kryptimi. Šiaip ar taip, čia buvo Teksasas. Sunkve-

Žimiai šiuose kraštuose buvo tokie pat įprasti kaip oras, o šis pikapas niekuo neišsiskyrė iš kitų: jokių švytinčių piešinių ant šonų, jokių įmantrių apvadų, netgi nė vieno *Neprasidėkite su Teksasu* užrašo. Pikapui lekiant per mažą Stoun Ridžo miestelį, miestelėnai tiesiog linkčiojo ir draugiškai mojavo, kaip ir kiekvienam keliu važiuojančiam prašalaičiui.

Tačiau šio sunkvežimio vairuotojas buvo ne šiaip *prašalaitis*, o Di Džėjus Bredšou. *Žymusis Di Džėjus Bredšou*. Ir jei miestelėnai *tai* būtų žinoję, žandikauliai būtų atvipę greičiau, nei garbusis teisėjas Pokerpainas stukteli savo raižytu ažuoliniu plaktuku.

Ne kasdien Vienišosios žvaigždės valstijos¹ paslaptiniausias – ir, be abejo, turtingiausias – rančos savininkas pasirodo viešai.

O pažiūrėti buvo į ką.

Di Džėjų Bredšou galėjai apibūdinti vienu žodžiu – *atšiaurus*. Vyrai kalbėjo, kad jo didelės rankos ir galingas dvimetris kūnas tiesiog

---

¹ Vienišosios žvaigždės valstija (angl. Lone Star State) – taip vadinama Teksaso valstija dėl savo vėliavos: mėlyname fone pavaizduota viena žvaigždė.

sukurti dirbti žemę, kurią Di Džėjus paveldėjo iš tėvo. O moterys... na, jos manė, kad šios sugrubusios rankos ir raumeningas kūnas sukurti *gerokai* intymesniems dalykams.

Ir gerokai įdomesniems.

O dar tie vešlūs, anglies juodumo plaukai ir ryškiai mėlynos akys, jo kampuotas žandikaulis, tvirtai suspaustos lūpos ir saulės nurudinta oda. Vos žvilgtelėjusi į Di Džėjų Bredšou kiekviena moteris – nuo elegantiškiausios damos iki kukliausios mergelės – būtų pasirengusi užsivožti kaubojišką skrybėlę ir pasijodinėti.

Tos kelios laimingosios, kurioms nusišypsojo sėkmė tai patirti, vis dar nusišypsodavo vos išgirdusios Di Džėjaus vardą.

Pervažiavęs Stoun Ridžo miestelį Di Džėjus į sunkvežimio grotuvą įdėjo Bobo Sigerio kompaktinę plokštelę ir paleido muziką visu garsu, tada nuspaudė greičio pedalą ir nuskriejo per rugpjūčio karščiu raibuliuojantį asfaltą. Vyras visada manė, kad užmiesčio kelias yra pati geriausia vieta spausti pedalą iki galo ir paleisti galingą variklį suktis didžiausiu greičiu. Žvyras ir purvas pažiuro iš po galinių ratų ir ant asfalto liko plati padangų žymė, o ore pakibo dulkių debesis.

Bobas dainavo apie seną gerą rokenrolą, kai likus dvidešimčiai mylių iki Luizianos valstijos ribos Di Džėjus pamatė ženklą. Jis sulėtino greitį, tada išsuko iš pagrindinio kelio į dviejų mylių ilgio kedrais apaugusį keliuką, vedantį į Stoun Ridžo rančą. Auksinės žilės² geltonavo vešlaus žalio kraštovaizdžio fone. Tai taip skyrėsi nuo dygliuotų vaismedžių ir akmenuotų kanjonų, kuriuos Di Džėjus paliko vos prieš šešias valandas, vaizdo.

Pavažiavęs po aukšta metaline arka su SRR emblema Di Džėjus nužvelgė galvijus ir žirgus, besiganančius prie tankios paparčiais apaugusios pušų giraitės. Už žole apaugusio kelio posūkio sunkvežimis užvažiavo ant tiltelio per srūvantį upeliuką. Padangos sutarškėjo į medines lentas.

Pirmiausia Di Džėjus pamatė arklides – raudonų plytų pastatus pilkų malksnų stogais – ir pastatė sunkvežimį tiesiai priešais jas. Prieš kelias savaites buvo perskaitęs išsamų Stoun Ridžo arklidžių aprašą: penki tūkstančiai akrų³ pirmarūšio miško ir ganyklų, keturi rančos

---

² Žilė – žolinis augalas, žydintis geltonais arba oranžiniais žiedais.

³ 5000 akrų = 2000 hektarų.

darbininkai, vienas prižiūrėtojas, namų šeimininkė, nedidelė galvijų banda ir arklidės, pilnos prizus laiminčių žirgų. Nors teisiškai ranča priklausė moteriai, vardu Helena Blekhok, tačiau viskam vadovavo jos sūnus Trėjus ir dukterė Eleina. Buvo ir dar dvi dukterys: Aleksis, gyvenanti Niujorke, ir jauniausioji Kiera, dirbanti vyriausiąja virėja ir šiuo metu gyvenanti Volf Riveryje.

Di Džėjus visada stengdavosi kuo daugiau sužinoti apie žmones, su kuriais ketino turėti verslo reikalų.

Jis buvo matęs ir išsamią Stoun Ridžo arklidžių pelno ir nuostolių ataskaitą, išrašus iš banko sąskaitų bei pardavėjų ir pirkėjų, su kuriais buvo dirbama per pastaruosius penkerius metus, sąrašą. Šios informacijos prireiks, kai jis pasakys norįs pirkti Blekhokų rančą.

Lipdamas iš sunkvežimio Di Džėjus pastebėjo pagrindinį namą ir nusprendė, kad šis yra pietietiško prieškarinio stiliaus^{4**}: baltas visą namą juosiančias verandos kolonas buvo apsidvijusios

---

⁴ Pietietiškas prieškarinio stilius (angl. South antebellum) – architektūros stilius, būdingas pietinių JAV valstijų plantacijų namams prieš JAV pilietinį karą (1861–1865).

storos sausmedžio šakos, priešakiniam kieme plytėjo didelė vešli pievelė; į vakarus nuo namo augančių tuopų šešėlyje vešėjo paparčiai, atitverti plokščiais akmenimis.

Karštas drėgnas vėjelis atnešė sausmedžio kvapą ir varpelių tilindžiavimą. Buvo girdėti draugiškas vyrų, treniruojančių žirgą aptvare, klegesys. Di Džėjus žvilgtelėjo į laikrodį, tada – į juodus besikaupiančius debesis. Vylėsi, kad, audrai prasidėjus, jau bus kelyje. Eidamas namo link jis stabtelėjo, išgirdęs arklidėse dainuojant moterį. Negalėjo suprasti dainos žodžių, tačiau švelni melodija buvo kažkur girdėta. Jos suviliotas Di Džėjus pasuko į arklides, praėjo kelis gardus su žirgais ir galiausiai priėjo paskutinį atvirą aptvarą dešinėje.

Aptvare stovėjo aukšta liekna moteris ir šepčiu valė raumeningą juodo eržilo kaklą, iškilusį mažiausiai per du sprindžius virš jos galvos. Moters surišti kaštoniniai plaukai bangavo baltos berankovės palaidinės nugara; ilgos kojos, nenauji batai. Iš užpakalinės aptemptų nublukusių džinsų kišenės kyšojo ryškiai raudona skarelė.

Mėlynasis upelis, – pamanė, Di Džėjus atpažinęs dainą.

Di Džėjus manė turįs ką nors pasakyti, atsi-

krenkšti ar bent pabrūžinti batu, kad ji supras-
tų, jog yra ne viena. Tačiau, sužavėtas moters
balso, tik smalsiai stebėjo, kaip jos gležni pirš-
tai slysta blizgančia žirgo oda. Atrodė, kad ir
gyvuliui tai patiko: ristūnas stovėjo ramiai, tik
šiek tiek trūkčiojo kairės kojos raumuo.

Galiausiai moteris atsitraukė nuo žirgo ir sie-
ktelėjo ant kablo pakabintos gūnios. Di Džėjus
dar kartą nužvelgė dailią figūrą ir atsikrenkš-
tė.

Geriau būtų to nedaręs.

Išgąsdintas eržilas puolė pro atviras gardo
duris. Di Džėjus spėjo sučiupti vadeles, bet
ristūnas pašokdamas piestu smogė kanopa
jam į dilbį.

- Ei! - Di Džėjus neketino paleisti vadelių. -
Ei!

Žirgas išplėstomis šnervėmis, plačiai at-
merktomis akimis nusileido ant priekinių kojų
ir truktelėjo galvą aukštyn. Pribėgusi moteris
sučiupo gyvulio apynasrį.

- Ramiai, - tvirtai pasakė ji ir paglostė eržilo
kaklą. - Nurimk, berniuk.

Prunkšdamas žirgas trinktelėjo kanopa į pur-
vą ir papurtė galvą. Moteris paėmė vadeles ir
įsiterpė tarp Di Džėjaus ir žirgo.

- Dabar jau susitvarkysiu.

Di Džėjus paleido vadeles ir atsitraukęs stebėjo, kaip moteris veda žirgą atgal į gardą. Jos veido bruožai buvo kiek egzotiški: aukšti skruostikauliai, blyški auksinė oda, dailiai išlenkti tamsiai rudi antakiai, šviesiai mėlynos lyg ankstyvo ryto dangus akys tankiomis blakstienomis... Ir jos lūpos. Velnias. Jo žvilgsnis stabtelėjo ties jos putliomis, plačiomis lūpomis, kurių viršutinė buvo platesnė už apatinę. Staiga jo reikalai tapo kur kas įdomesni.

- Jums bėga kraujas, - pasakė ji.

Di Džėjus pažvelgė į jos susirūpinusias akis.

- Ką?

- Jūsų ranka, - tarė moteris atsitraukdama nuo žirgo, - ji kraujuoja.

Di Džėjus pažvelgė žemyn. Buvo toks išsiplaškęs, kad nė nepastebėjo žaizdos dilbyje ir iš jos besisunkiančio kraujo. *Velnias*.

Moteris greitai priėjo prie jo.

- Leiskite pažiūrėti.

- Nieko...

Ji siektelėjo jo rankos. Di Džėjus norėjo atsitraukti, bet moteris tik tvirčiau suspaudė ranką....